రంగులు

వీర్రాజు టైము చూసుకున్నాడు.

'పదహారుసార్లు చూస్తే అయిదు నిమిషాలు గడిచింది ఈలెక్కన' అనుకుని గభాలున లేచి పక్కన తలవంచుకుని పనిచేస్తున్న తుకారాం దగ్గరకు వెళ్ళి "ఏరా – తుకారాం! పదహారుసార్లు చూస్తే ఒక్క అయిదు నిమిషాలు గడిచింది. ఈ రకంగా నే నెన్నిసార్లు చూడాలంటావు ?" అవడిగాడు.

తుకారాం తలెత్తి "ఒక్కసారి" అన్నాడు.

వీర్రాజు ఫక్కున నవ్వేశాడు. "ఎలాగో ?"

"తలవంచుకుని పని చేసుకుంటూ కూర్చుంటే సరి."

"బోడి సలహా. చిట్టీ, అటువంటి దురభిప్రాయాలు మానేసి అగ్గి పెట్టిలా పడేయ్.'

"ఇందాకెప్పుడో పట్టుకెళ్ళావు."

"సర్లే. పన్చేసుకో .... నాయనా జనమేజయా! నీ అగ్గిపెట్టె పడేస్తావు ?"

అగ్గిపెట్టె పుచ్చుకుని బయటకు పోతూ "నమస్కారం గురువు గారూ, వస్తారేమిటి ఒక ఆటవేద్దాం" అన్నాడు ఒక గురువుగార్ని తట్టి.

ఇతని కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా అతనూ లేచి "ఈ రోజుకి పని పూర్తిచేశావేమిటిరా ?" అన్నాడు.

"దాని దేముంది గురూ, సాయం చేయమంటే మన తుకారాం చేయడూ బాకీ తీరుస్తానంటే సరి."

మరొక అయిదు నిమిషాలుందనగా హడావుడిగా లోపలికి వచ్చేసి టేబుల్ సర్దుకునేంతలో బెల్ మోగడం జరిగిపోయింది.

"నా అగ్గిపెట్టె ఇవ్వు వీర్రాజూ" అని ఒకరు "నాదికూడా" అని మరొకరు "నా లైటరు" అని ఇంకొకరూ అంటూ చుట్టూ చేరిన నలుగు రైదుగురికి సమాధానంగా జేబుల్లోంచి, డ్రాయరు సొరుగులోంచి గబగబ తీసి అన్నీ బల్లమీద పోశాడు.

"ఏరుకోండోయ్, అవతల నాకు పెద్ద పనుంది – రారా తుకారాం" అని బయటికి నడిచాడు వీర్రాజు.

నేరుగా హోటలులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"నమస్కారం సార్, పెసరట్, మినపట్, రవ్వట్....రవ్వట్, మినపట్, పెసరట్" అన్నాడు సర్వరు–వీర్రాజును చూస్తూనే ఉత్సాహం పుంజుకుని.

"మొదటి వరసలో మొదటిది, రెండవదానిలో చివరిది – రెండు రోస్టు" అన్నాడు అంతకన్నా ఉత్సాహంగా వీర్రాజు.

భాష తెలిసిన పెంపుడు జంతువులా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు సర్వరు. అసలు వీర్రాజు చెప్పకపోయినా అతను తెచ్చేది పెసరట్టే!

"ఏవిటిరా తుకారాం విశేషాలు, ఏం లేవుకదూ! నాకు ఏం లేవులే" అంటూనే హోటలులోకి ప్రవేశిస్తున్న ఒకరిని చూసి "హలో, నమస్కారం సార్, బావున్నారా" అన్నాడు.

ఆ "సారు" వీర్రాజువంక ఒక్కక్షణం చూసి అంతలోనే తెప్ప రిల్లి "ఆఁ, ఆఁ మీ దయవలన" అన్నాడు.

"బొత్తిగా తమ దర్శనాలు కరువయి పోయాయండి."

"ఏదీ పని ఒత్తిడి – వస్తామరి" అంటూనే హడావుడిగా ఆయన వీర్రాజుకి దూరంగా ఒకబల్ల చూసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"పేకీజబ్బు ఇంకెన్నాళ్ళురా వీర్రాజూ" అడిగాడు తుకారాం.

"సర్లేగానొరేయ్, ఇప్పుడీ బిల్లు మినహాయించుకుని మిగిలిన అయిదురూపాయలు ఇవ్వునాకు. పద్దులో రాసుకో."

"ఎందుకూ అదొక దండగ"

"థాంక్స్"

బిల్లు తుకారాం ఇస్తుంటే బిల్లుకి ఒకప్రక్కగా వున్న టెలిఫోన్ వీర్రాజు దృష్టి నాకర్షించింది.

"మే ఐ యూజ్ ది టెలిఫోన్ ప్లీజ్" అని సవినయంగా అడిగి సమాధానంకోసం చూడకుండానే ఫో నెత్తి "టూ, త్రీ సిక్స్ ప్లీజ్" అన్నాడు.

కొంచెం సేపటికి ఆవతల మనిషి గొంతు వినిపించింది.

"నేను సార్ వీర్రాజుని, బావున్నారా ?"

"........"

"అదేనండి, ఎస్. వీర్రాజుని ! వీర్రాజూ అండ్ బ్రదర్స్ తాలూకు మొదటివాడిని."

"........"

"భలేవారే మీరు ! నన్ను గుర్తుపట్టకపోవడమేమిటండీ. పిల్లీ !"

"........"

"మీ అభిప్రాయా – నే నెరగనండి. మీరు తెలియనట్లు మాట్లాడుతుంటే నాకు నవ్వొస్తోంది. రియల్లీ. మా తుకారాం కూడా నవ్వుతున్నాడు."

"...."

"వాడెవడా ? బాగానే ఉంది ! తరువాత 'మీ రెవరు ?' అని కూడా అడిగేస్తారు. మీ హొమ్మేం పోయె."

"...."

"అడిగేశారూ–శశిరేఖ ఫ్రెండ్‌నండి. మీ ఇంటికి కారులో వస్తూంటాను. నేను అంబాసిడర్ కొంటేనేగా మీరు పర్చేజ్ చేసేదాకా శశి మిమ్మల్ని నిద్దరోనీయ లేదు."

"...."

"మీకు కారులేదా! మైగాడ్."

"...."

"అమ్మాయి కూడా లేదా, మైపుట్! నా కుంది లెండి. అమ్మాయి కాదు కారు."

"...."

"మీ పేరు వెంకటేశ్వరరావుగారు కదూ!"

"........"

"సారి. రాంగ్ నంబర్. సారీ ఫర్ ది ట్రబుల్."

ఫోను తక్కున పెట్టేశాడు వీర్రాజు. "వెంకటేశ్వరరావుగారికోసం రింగ్ చేస్తే రాంగ్‌నంబరు వచ్చింది తుకారాం పోదాం పద."

"నీ జీవితమే ఒక రాంగ్ నంబరు. నువ్వొక మిస్ ఫిట్ వి." అన్నాడు తుకారాం ఒళ్ళు మండిపోయి.

"అవునుగానోరేయ్ తుకారాం, అయ్యరుగాడికి ఫోనుండి కూడా మనం ఇన్నాళ్ళు వాడుకోకపోవడం చూశావా ఎంత ట్రాజెడీయో!"

"కొత్తగా పెట్టించాడు వీడు. రెండవది వీడు నీ సంభాషణ వింటే ఇంకా పెద్ద ట్రాజెడీ అయ్యుండేది. బ్రతికిపోయావు."

"ఏడిశావు లేవోయ్, వాడికున్న చెముడు తెలియదా మనకి. పైగా దూరంగా లాక్కున్నాంగా ఫోను."

అంతలో వీర్రాజుకి ఎదురుగా ఖద్దరులో మునిగి ఉన్న ఒక ఖారీ మనిషి అగపడ్డాడు "హలోవ్ గురువుగారూ, నమస్కారమండి. హైదరా బాదు ట్రిప్పులెక్కువయినట్లున్నా యీ మధ్య దర్శనాలు లేవు కొత్తగా" అన్నాడు ఆయనకి అడ్డంగా పోయి నిలబడి.

"ఆఁ, ఆఁ అవుననుకోండి. తమరివి...."

"ఎక్కడ చూశారో గుర్తు రావడం లేదంటారు. నాకు తెలుసు సార్. పెద్దలు, మా బోటి చిన్నవాళ్ళం మీకు గుర్తుంటామా? మరిచి పోవాలి అంతే మరి. అది రూలు."

"అన్నన్న ఎంతమాట—చూసినట్లు బాగా గుర్తేకాని...."
"అక్కడికి అదృష్టవంతుణ్ని. నేనండీ వీర్రాజుని!"
మొహమాటంగా నసిగాడాయన.

"గుర్తు లేదా, నాకు తెలుసు సార్. పోనీ మన తుకారాం గాడయినా గుర్తున్నాడా? అవునులెండి నేను లేకపోతే వాడెలా ఉంటాడు? మీరు గొప్పవారు కనుక మీతోటి పరిచయం భద్రంగా మంచి గంధప్పెట్టెలో దాచినట్టు దాచుకుంటాము."

"మీరలా అనేయకండి. ముఖం బాగా గుర్తుకొచ్చింది."

"చెప్పేయమంటావురా తుకారాం, అది చెబితే గురువుగారికి తప్పకుండా గుర్తుకొస్తుంది. సరేసార్ చెబుతున్నాను. నిరుడు గుంటూరు సభలో మనం...."

"ఆఁ గుర్తు కొచ్చిందండి. బావున్నారా?"
"ధన్యుణ్ని. క్షేమంగా ఉన్నాం, ఏమిటి కబుర్లు?"

"అన్నీ మంచివే. మరినాకు సెలవిప్పిస్తారా. చప్పున గుర్తు రానందుకు మన్నించండి" అంటూనే చకచకా వెళ్ళిపోయాడాయన.

"గుర్తు పట్టడం నీ బాబు తరమటోయ్. అసలు నన్ను చూడందే ఎలా గుర్తుపడతావు! నా ముఖం జ్ఞాపకం వుందట—వెధవ ముఖం వీడూనూ."

"నే వెళ్ళిపోతున్నారా వీర్రాజూ, నువ్వు కులాసాగా ఇంటికి చేరుకుంటే రేపు ఆఫీసులో కలుసుకుందాం."

"ఆగరారేయ్, అవునుగాని ఎందుకంత హడిలి చచ్చిపోతావు? తల నరికి మొలేస్తారా? ఎక్కడో చూసిన గుర్తుమీద పొరపాటున వాళ్ళని ఆ పామంటాము. అది తప్పా? లేకపోతే కాలం ఎలారా గడవడం. జీవితం చాలాడల్‌గా తెలుపు నలుపు బొమ్మగా వుంటుందిరా. దాన్ని సారవంతం చేసుకోవాలంటే రంగులు పులమాలి చూద్దువుగాని రా తమాషా."

"రాను."

"ఇంత శ్రమా చూసి వెళ్ళిపోవడం నీ ఇష్టమేటోయ్–ఇంకా అర గంట గడవాలి."

"ఎందుకు?"

"స్టేషన్‌లో రిసీవ్ చేసుకునేందుకు."

"ఎవరివి?"

"గార్డుని, లేకపోతే డ్రైయివర్ని. సరా! ఒక్కసారి మెడికల్ షాపుకి వెడదాం రా."

"నమస్కారం సార్. తెప్పించారా—ఐమీన్ స్టాకొచ్చిందా?"

ఏమిటన్నట్లుగా మొహం పెట్టి అమాచే అడిగాడు షాపాయన.

"అదేవిటండీ ఇప్పటకి ఎన్నిసార్లు తిరిగాను మీ షాపుచుట్టు. అదే నండి హార్లిక్స్. ఒక అరడజను కావాలవి."

"ఇంకా రాలేదండి."

"ప టీ! ఇంట్లో చెడ్డ ఇబ్బందిగా ఉంది లెండి. నా మిసెస్‌కి బాగా అలవాటు – వాళ్ళ ఫాదర్ నేర్పాడు. "మా ఫాదర్‌కి రాయండి పంపిస్తారు మనిషినిచ్చి" అంటుంది. మనపరువు ఏం కాను చెప్పండి. ఇంత మంది మన ఫ్రెండ్సుండి ఊళ్ళో!....రాగానే నా మాటమాత్రం మరవకండేం! బైదిబై ఒక్కసారి ఫోను చేయాలండి థాంక్స్," అని ఫోనెత్తి "వన్ మినిట్ ప్లీజ్ – సాయంత్రం ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎన్నింటికో చెప్పగలరా?"

"...."

"స్టేషన్‌కి కనెక్షనిస్తానంటారా నో, నో నామీద దయుంచి అటువంటి పని చేయకండి. అక్కడెవరూ సమాధానం చెప్పరు. కర్టెసీ అన్నది లేదు. ఇప్పుడు మీరున్నారు చూడండి. మీ పని కాకపోయినా విసుక్కోకుండా ఇంతసేపు మాట్లాడారు."

"...."

"భలేవారే ; అది మీ డ్యూటీ అంటే ఒప్పుకోను. మా తుకారాం కూడా ఒప్పుకో వద్దంటున్నాడు. కనెక్షన్ ఇవ్వడంవరకేట మీ డ్యూటీ. ఎవరూ_తుకారామా _ మా ఫ్రెండు లెండి."

"...."

"సిక్సికా బ్రెయిను, థాంక్సండి. దట్సాల్ రైట్" నవ్వుతూ పెట్టేశాడు వీర్రాజు.

బయటకు వస్తూనే "ఎక్స్ఛేంజికి పోదావేమిటిరా తుకారాం ?" అన్నాడు.

"ఎందుకట ?"

"ఎంత చక్కగా నవ్విందోయ్ అమ్మాయి. ఫైన్. పైసా ఖర్చు లేకుండా అమ్మడుతో మాట్లాడగలగటం. నిజంగా మార్కొనీకి ఋణపడి ఉన్నాంరా."

"బెల్ కి"

"దానికెందుకు ?"

"టెలిఫోను కనుక్కొంది బెల్ లే. అందుకు."

"ఐసీ"

"మరి నే వెళ్ళిపోతున్నాను. వీర్రాజు."

"ఆల్ రైట్ ఒక్కనిమిషం ఆగరాదూ, ఆ వచ్చే వారితో మాట్లాడదాం క్లోజింగెంత ఉందో...."

ఖంగారుగా వెళ్ళిపోయాడు తుకారాం.

"నౌ, మన పనేమిటి మిస్టర్ వీర్రాజు, రైలు రాకకి ఇంకా కొద్దిగా టయిము మిగిలింది. ఈ లోపల మరో హరిని ఇంటర్వ్యూ చేస్తే పోలా" అనుకుని చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ సరయిన వా డగబడలేదు. సెంటరులో మాత్రం పోలీసు నిలబడి ఉన్నాడు.

చకచక అతనివైపు నడిచి "ఎక్స్క్యూజ్ మి, స్టేషనుకి వెళ్ళేదారి చెబుతారా ?" అనడిగాడు.

"ఇలా నేరుగా వెళ్ళండి సార్."

"థాంక్యూ. పాపం మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేశాను."

"అదేంలేదు సార్. ఏవూరు సార్ మంది ?"

"మద్రాసునుంచి వచ్చామిందాక. మా వాడు కారులో వెళ్ళమంటే వినక నడిచి బయలుదేరాను—ఊరు చూద్దామని."

"అవును సార్, నడిస్తేనే బాగా గుర్తుంటుంది" అన్నాడు నడవడంలో ఆరితేరిన పోలీసుగారు.

ఇవతలికి వచ్చేశాక అనుకున్నాడు "ఇలా నేరుగా స్టేషనుకి పోనివ్వచ్చు బండీని" అని.

ప్లాటుఫారం అంతా కోలాహలంగా ఉంది. జనం నడిచేందుకు సందులేకుండా కూర్చుని ఉన్నారు ప్రయాణీకులు. నకులుడు వాన చినుకుల మధ్యనుంచి గుర్రాన్ని తోలినట్టుగా దూసుకుపోతున్నాడు వీర్రాజు.

కంటికి నదురుగా ఎవరయినా అగపడతారేమో ఈ కాసేపు అక్కడే కాలం గడుపుదామని చూసుకుంటూ పోతున్నాడు. హఠాత్తుగా అతని కంటికి నదరుగా, అతను ఠక్కున నడక ఆపేటంత కొట్టొచ్చినట్లు ఒకమ్మాయి అగపడింది.

"సీతలాగుందే !" అనుకున్నాడు వీర్రాజు.

పరికించి చూసి "లాగా ఉండటం ఏమిటి సాక్షాత్తు సీతే" అనుకున్నాడు. ఆవిడని గతంలో బాగా ఎరుగున్న వాడవడం వలన అప్పటి లక్షణాలు ఇంకా అగపడతాయేమోనని నిదానించి చూశాడు.

పట్టుచీర కట్టుకుంది. పచ్చటి మెడని చుట్టి బంగారపుగొలుసు అగపడుతోంది. చేతిలో వ్యానిటీ బ్యాగ్.

"చాలా బాగుంది సీత" అది అతని ఇదివరకటి అభిప్రాయం.

"ఇదివరకటికన్న ఇంకా బావుంది" అన్నది ఇప్పటి అభిప్రాయం.

సిగరెట్ తీసి, ఎదురుగా వస్తున్నాయన్ని ఆపి, ఆయన చేతిలోని సిగరెట్ చొరవగా తీసుకుని తనది ముట్టించుకున్నాడు. పొగవదిలి మళ్ళీ

ఆమెనే చూశాడు. అలా ఆమెను చూస్తుంటే స్కూలులో ఆమె చిలిపి పనులు కొన్ని గుర్తుకొచ్చా యతనికి.

సీతావాళ్ళ ఇల్లు తనింటికి కొంచెంగా అవతల. వాళ్ళ నాన్న ఏదో బ్యాంకులో ఏజంటుగా ఉండేవాడు. ఒక్కతే కూతురు కావడాన చాలా గారాబంగా పెరిగింది. అందుకనే బడికి ఖరీదయిన బట్టల్లో ధళధళ మెరుస్తూ వచ్చేది. తను డబ్బుగల వారమ్మాయినని తెలియపరచాలని ఆ అమ్మాయికి భలే సరదా.

ఒకరోజున తన్నీ, తనతోబాటు మరో పది ఆడ, మగ పిల్లల్ని డ్రింకుషాపుకి తీసుకెళ్ళి ఐస్‌క్రీం పెట్టించింది. తనంతకు ముందెన్నడూ ఐస్‌ఫ్రూట్‌లు తిన్నవాడేగాని అద్దాలమధ్య కూర్చుని "క్రీం" తిన్నవాడు కాదు. సీత అంటే గౌరవం పెంచేసింది ఆ ఐస్‌క్రీం. అందుకనే సీత తనతో చనువుగా ఉంటుందని మిగిలినవారికి తెలిసేలా ఆ అమ్మాయికి పక్కగా కూర్చున్నాడు అక్కడి ఐస్‌క్రీం అయినాక బడికి తిరిగివస్తూ మళ్ళీ అందరికీ ముంతమసాలా కొనిపెట్టింది. అవి చాలవన్నట్టు ఆతనికి మాత్రం ప్రత్యేకించి మళ్ళీ హోటల్లో టిఫిన్ పెట్టించి "ఇలా పెట్టించానని మా ఇంట్లో చెప్పవుకదూ వీర్రాజూ" అంది.

నిజానికి ఆ మాటతో అంతక్రితం ఉన్న సరదా యావత్తూ చచ్చి పోయింది తనలో.

భయపడినట్లుగానే సాయంత్రం వాళ్ళనాన్న కబురంపాడు తన్ని రమ్మనమని. తీరా అక్కడికి వెళ్ళేసరికి నాన్నగారు, సీతా వాళ్ళనాన్న గారూ కూర్చుని ఉన్నారు.

తరువాత పది నిముషాల్లో తేలిన సారాంశం ఏమంటే వాళ్ళ నాన్న గారి జేబులోంచి పది రూపాయలు మాయం చేసిందిట సీత!

"ఆ అమ్మాయి అలా మేపుతూ ఉంటే ఎలా తిన్నావురా పుండా కోర్!" అంటూ నాన్నగారు కొట్టారు తన్ని. తనకిప్పటికీ అది బాగా

జ్ఞాపకం—నాన్నగారు తన్ను కొట్టిన మూడుసార్లలో అదే మొదటిది కనుక.

"పోన్లెండి వాడినెందుకు కొడతారు—మా సీతని అనక" అన్నారు వాళ్ళ నాన్నగారు.

కొన్నాళ్ళు సీతతో తను మాట్లాడడం మానేశాడు. మళ్ళీ వాళ్ళ నాన్నే పిలిచి చెప్పాడు "తప్పు, అలా మాట్లాడకుండా ఉండకూడదని."

బహుశ సీతే చెప్పి ఉంటుంది, మాట్లాడడంలేదని.

ఎప్పుడూ ఇంటిదగ్గరనుంచి తెచ్చుకున్నవి తనకి పెడుతూండేది. అందుకే "హీరో వర్షిప్" అంటారే అటువంటిది ఏర్పడిపోయింది ఆ అమ్మాయిపట్ల తనకి. ఏపని చేయమన్నా నిమిషాలమీద దూకేయడమే— అలా చేయించగల చాతుర్యం ఉంది. ఆ అమ్మాయి మాటలో, మనిషిలో.

ఒకసారి "చింతచెట్టు ఎక్కి కాయలు కోయలేవు నువ్వు. నీ కేమీ పెట్టను పో" అంది.

స్కూలు వెనకభాగంలో రాక్షసుడిలా నిలబడి ఉన్న చింతచెట్టంటే తన కెప్పుడూ భయమే. "దయ్యాలుంటాయి చింతచెట్లమీద" అంటుండేది అమ్మ.

"ప్రభాకర్ నాకు కోసి పెడతానన్నాడు. వాడికే పెడతాను. అయినా అంత భయమేమిటి నీకు. ఆడపిల్లకీ నీకు తేడా ఏమిటి? మా నాన్నకి తెలిస్తే తంతారని భయంకాని లేకపోతేనా నేనే ఎంచక్కా ఎక్కి...."

ఆమె మాటలు పూర్తయేసరికి చెట్టు పైకి, పైపైకి వెళ్ళిపోతున్నాడు తను. తనలో ఆ ధైర్యం, శక్తి ఎలా వచ్చాయో తలుచుకుంటే ఇప్పటికీ వంటరిగా ఉన్నప్పుడు చింతచెట్టంటే భయమే."

జేబుల్లో చింతకాయలు నింపుకుని "సీతా, చాలా — కోసి కింద పడేయ మంటావా" అంటూ కిందికి చూశాడు తను.

తను ఆకాశం అంత ఎత్తున ఉన్నాడు. కిందుగా ఎక్కడో భూమ్మీద రాక్షసుడిలా బెత్తంపుచ్చుకొని లెక్కలమాస్టారు నిలబడి ఉన్నాడు.

అంతే తను కళ్ళు తెరిచేసరికి ఇంట్లో మంచంమీద పడుకొని ఉన్నాడు. అమ్మ ప్రక్కనే కూర్చుని ఏడుస్తోంది. తనకి వళ్ళంతా నెప్పులు. కదలనీయడంలా కట్లు.

తరువాత తెలిసిన విషయం — సీత వెళ్ళి మాస్టారుని పిలుచుకు వచ్చిందని, బెదిరిద్దామని ఆయన వచ్చారనీను.

వీటన్నిటికన్న భయంకరమయిన విషయం ఒకటి జరిగింది బడిలోనే. దీపావళి ముందురోజులవి. ఇస్మాయిల్‌గాడు సైన్సుమాస్టారు వచ్చేముందు మాస్టారి కుర్చీ నాలుగుకోళ్ళకింద కప్పగంతులు పెట్టాడు. ఆయనకి కుర్చీ లాక్కుని కూర్చోవడం పెద్ద అలవాటు.

లాగగానే కప్పగంతులు అంటుకుని పేలడం మొదలెట్టాయి. పాపం మానవుడు ఖంగారుపడి తరువాత కోలుకుని, కోపం తెచ్చుకుని "ఎవడురా రాస్కెల్, ఈ పని చేసింది" అంటూ తాండవం ఆడిపోయాడు.

అందరికి తెలుసు ఎవరు చేసిందీను. కాని ఇస్మాయిల్ అంటే భయం. వాడు పెద్ద రౌడీ. అందుకని ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

అసలే ఆయన ముక్కోపి. బెత్తం పుచ్చుకుని అందరినీ చేతులు చాపించి తలొకదెబ్బ కొట్టడం మొదలుబెట్టాడు. అందరినీ ఈడ్చి ఈడ్చి కొట్టినవాడు సీతని, తరువాత మిగిలిన ఆడపిల్లల్ని మెల్లిగా కొట్టి మళ్ళీ కుర్చీదగ్గరకు వెళ్ళి "పట్టేశానురా ఈ వెధవపని చేసినవాడిని. అరేయ్ ఇస్మాయిల్" అని అరిచాడు బిగ్గరగా.

అంతే. ఇస్మాయిల్‌గాడు పత్తాలేకుండా పారిపోయాడు.

అప్పటినుంచి అదొక పెద్ద మిస్టరీ అయిపోయింది అందరికీనూ. "దెబ్బలు కొట్టేంతలో ఎలా డిటెక్షన్ చేశాడూ" అని.

"ఎల్లాగో చెప్పనా — నేను అరచేతిలో ఇస్మాయిల్ పేరురాసి చేయి చాపాను. అందుకే నన్ను, తరువాత రమ, సుశీల వాళ్ళనందరినీ మెల్లిగా కొట్టారు" అని చెప్పింది సీత — ఇది జరిగిన చాలా కాలానికి ఒక రోజు తనతో.

అప్పట్లోనే ఆమె తెలివికి జోహారు లర్పించాడు తను.

"అటువంటి అల్లరిపనులు చేసేది సీత. ఇప్పుడయినా మారిందో లేదో" అనుమానం వచ్చింది వీర్రాజుకి.

గబగబ వెళ్ళి ఆమె ముందు రెండుసార్లు అటుఇటు తిరిగాడు. చూసినట్లు లేదని కొంచెంగా దగ్గి ఆమెవంక చూశాడు.

అతనివంక చూసింది. మళ్ళీచూసింది. మళ్ళీమళ్ళీ చూసి చిన్నగా నవ్వి "మీరు వీర్రాజు కదూ" అంది.

తను చొరవ తీసుకుని పలకరించనందుకు సిగ్గుపడ్డాడు వీర్రాజు.

"అవును మీరు సీతేనా ?"

"కాకపోతే నిన్ను గుర్తుపట్టి పలకరించే బడిపిల్ల ఎవరు" అంటూ పక పక నవ్వేసింది.

అతనూ నవ్వేశాడు.

"అమ్మా, నాన్నగారూ కులాసా ? ఎక్కడుంటున్నారు వాళ్ళు ?" అడిగింది సీత.

"నాన్నగారు రిటైరయ్యారు వ్యవసాయం చేయిస్తున్నారు. నేనిక్కడ ....లో పని చేస్తున్నాను."

"మరి నా విషయాలు అడగవేం ?"

"అవునవును" అన్నాడేగాని ఆడదాన్ని "పెళ్ళయిందా, ఏంచేస్తున్నా విప్పుడు" అని అడగడం అసందర్భం.

ఫక్కున నవ్వేసింది. "నువ్వు పిసమెత్తుకూడా మారలేదు. పెళ్ళయిందా ?"

"ఓ. పండగలకి పుట్టింటికి వెళ్ళింది. ఈ రోజు వస్తానంది."

మళ్ళీ నవ్వేసింది. "ఇప్పుడు పండగలేమిటి – వినాయకచవితి రాందే."

"అఁ నా ముఖం. పండగలంది. నోములు కాబోలు."

"చింతచెట్టంటే భయంపోయిందా. చీకటంటేనో ?"

అతనిలోని మగతనం దెబ్బతింది. "ఆఫ్టరాల్ తను చిన్నప్పుడు భయస్తుడుగా ఉండచ్చు. అంతమాత్రాన ఇంత తేలికగా మాట్లాడుతుందా? తుకారాం నడిగితే చెబుతాడు, రోడ్డుమీద తన లీలలు. వెధవ, వచ్చినా పోయేది తనవెంట" మన్ని గురించి చెప్పేందుకు మరెవరూ లేనప్పుడు మనమే ఆ పనికి పూనుకోవాలి" అని పెద్దవాడు కావాలనుకుంటున్న ఒకాయన అన్న మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి వీర్రాజుకి.

"హుం భయం. నన్ను చూసి నువ్వు భయపడాలిప్పుడు. రోడ్డుమీద వాళ్ళనందరిని ఒక్క ఆట ఆడించి వచ్చానిప్పుడే."

"డ్రిల్లు మాస్టారిలా అదేంపని?"

అదేమిటో వివరంగా చెప్పాడు వీర్రాజు. తను ఆరోజు ఆఫీసు నుంచి బయలుదేరినప్పటినుంచి చేసినపనులన్నీ చెప్పి "మనం ఖరీదయిన బట్టలువేయాలి. ఇంగ్లీషువాళ్ళ పుణ్యమా అని నేర్చుకున్న నాలుగు మాటలు ఉంగరంలో రాళ్ళలా వాడాలి. అవతలివాడు పడిపోక ఏం చేస్తాడు?" అన్నాడు.

నవ్వింది సీత. "కనుక ఇదొక హాబీ అన్నమాట నీకు."

"వ్రతాలకి ఫలితం ఉన్నట్టుగా దీనివలన ఈప్సితాలు తీరవుగాని సరదాగా పొద్దుపోతుంది."

టైము చూసింది సీత. "ఇంకా బండి రావటానికి ఆలస్యం ఉంది— ఈరోజు లేటులే. అలా కాంటీన్‌కి పోదాంరా" అంటూ నడిచింది.

సీతలాంటి అందమయిన అమ్మాయి పక్కన నడవగలుగుతున్నందుకు గర్వపడుతూ ఆమెను అనుసరించాడు వీర్రాజు. తనగొప్ప ఆమెకు చెప్పేయడంతో అతన్ని ధైర్యం ఆవహించింది.

అందుకనే కాఫీ తాగుతూ "ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి, ఇప్పుడు నువ్వు ఎక్కడుంటున్నట్లు—ఐమీన్ మీవారు ఏంచేస్తున్నట్టు?" అన్నాడు.

తాగుతున్న కాఫీ కిందపెట్టి దానివంకనే చూస్తుండిపోయింది సీత.

"సారి, నీకేమయినా ఇబ్బంది కలిగిస్తే...."

"నాన్సెటాల్. అడిగినందువలన కొత్తగా వచ్చే బాధేముంది. నిజానికి చిన్ననాటి స్నేహితులం. నీకు చెప్పుకోవడం పెద్ద రిలీఫ్‌కూడా."

వీర్రాజుకి ఆ అమ్మాయిని చూస్తే జాలేసింది. ఇప్పటివరకు సరదాగా ఉన్నదాన్ని హఠాత్తుగా బాధపెట్టానేమో అనిపించింది.

"చిన్నతనం నుంచి నేనెంత గారాబంగా పెరిగానో తెలుసుగా నీకు వీర్రాజూ. చివరికి నేను దెబ్బ తీసినందున నీకు మీ ఫాదర్‌ద్వారా దెబ్బలు తగిలాయిగాని నాన్నగారు నన్నేమీ అనలేదు. చాలా అపురూపంగా చూసుకునేవారు నన్నాయన. నా మాటకి తిరుగులేకుండా నా చేతికి అడ్డులేకుండా పెరిగాను.

అందుకే జీవితమంతా ఆ విధంగా ఉంటే బావుండునని, పెళ్ళి అంటూ లేకుండా నాన్నగారి దగ్గరనే ఉంటుంటే బావుండునని అనిపించేది నా కెప్పుడూ. పెళ్ళయితే రాబోయేవారు ఎటువంటివారవుతారోనని భయమూ ఉండేది.

భయపడినంతా జరిగింది.

ఏ పిల్లనయినా "పెళ్ళిచేసుకోమ్మా" అంటే సిగ్గుకొద్దీ వద్దంటుందని మన నమ్మకం. అది కొంత నిజంకూడా. నాన్నగారు అందుకే ఆ ఒక్క విషయంలోమాత్రం నా మాటని లక్ష్యపెట్టలేదు. పెళ్ళి చేశారు నాకు.

ఆయన ఎమ్మెస్సీ ప్యాసయి రిసెర్చి చేస్తున్నారు. మనిషి చాలా బావుంటారు. ఆయన్ని చూసి మురిసిపోయాను. కాని వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాక తెలిసింది—ఆయనకి తల్లిమాట వేదమని, ఆవిడమాట జవదాటరనీను. అయితే ఆవిడ సలహాలు, మాటలు మంచివయితే అందులో ఇబ్బంది ఉండేదికాదు.

ఆవిడ నిప్పుకూడా కడిగే పీరమడిగలది. భావాలుకూడా దానికి తగినట్లుగానే ఉంటాయి. భార్యతో భర్త పగటిపూట మాట్లాడరాదు. కపీసం

కన్నెత్తి చూడకూడదు. ఇద్దరూ బద్ధవైరం ఉన్నవారిలా ప్రవర్తించు కోవాలి. సినిమాలు, షాపింగ్ వంటివి నిషేధం అని వేరే చెప్పనవసరం లేదు.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి పూజలు, పురస్కారాలు అయినాక భోజనాలు. మళ్ళీ రాత్రి పదిగంటలదాకా ఆకలితో మాడిపోయేదాన్ని.

ఆయన్ని మార్చేందుకు ప్రయత్నించితే "అమ్మ పెద్దదయి పోయింది. ఈ నాలుగురోజులూ ఆవిడమాటని కాదనకుండా ఉంటే మనకి నష్టం ఏముంది ? ఆవిడ మనస్సుని కష్టపెట్టలేదన్న తృప్తికూడా ఉంటుం దిగా" అనేవారు.

"సరే ఉద్యోగం వచ్చేదాకానేకదా నా బాధలు, తరువాత మరొక ఊళ్ళో సుఖపడకపోతానా" అని సరిపెట్టుకున్నాను. ఆ సుముహూర్తం కూడా త్వరలోనే వచ్చింది.

అయితే అక్కడనే కథ మళ్ళీ అనుకోని మలుపు తిరిగింది. పూర్వపు జీవితమే మేలనిపించేటంత దారుణం జరిగింది.

హఠాత్తుగా ఆయన స్నేహితురాలు ఒకతె వచ్చి దిగింది. పేరు జానకి. ఆనాటినుంచి ఆయనలో భయంకరమయిన మార్పు వచ్చేసింది. నన్ను, ఇంటిని మర్చిపోయారు. ఆవిడే లోకం.

ఆ జానకీ, ఈయనా లోగడ బ్రహ్మాండంగా ప్రేమించుకున్నారుట. పెళ్ళి చేసుకుందామనుకుంటే "అమ్మమాట" అడ్డం పడింది. విడిపోయా రిద్దరూ.

నాపట్ల నిరాదరణ భరించలేక పోయాను. నిలదీసి అడగా నొక రోజు. "ఎందుకు నన్ను చేసుకున్నట్లు" అని.

"నిజమే. తప్పే ! ఏంచేద్దాం ఇప్పుడు ?" అన్నారాయన ఏమీ పట్ట నట్లు.

ఏడుపు, ఉక్రోషం వచ్చేశాయి నాకు. "మా ఇంటికి పోతాను."

తెల్లబోయాడు వీర్రాజు.

"మీ ఆవిడ్ని చూపించరూ ?"

"వీడికితోడు పెళ్ళికూడానా ! ఇంతకీ సంగతేమిట్రా ?"

"ఏముందీ, రోడ్డుమీదవాళ్ళని పలకరించి ఖంగారు పెట్టడం ఈయనకి సరదాట. అందుకని నేనూ ఒక కథ చెప్పాను."

"ఒరేయ్ వీర్రాజూ, వచ్చినమాట ఎటూ వచ్చేసిందిగాని నీతో పాటు నాకూ ఒకపిల్లని చూడు—దీన్ని పుట్టింటికి తోలేస్తాను" అన్నాడు మూర్తి.

నవ్వుకుంటూ ముగ్గురూ బయటికి నడిచారు. *